

Зміст

1. Я теж жертва	13
2. Прощавай, кокаїне!	43
3. Притулок	65
4. Структурований хаос	99
5. Страхітливе жадання	143

— **Т**ату, чому вони зробили це?
2018 рік, ранок, і я не знаю, що відповісти
своїй трирічній доньці Уні.

— Це складно, люба.

— Хто це зробив? Лихі люди?

— Та ні, не переживай, це просто жарт.

Мій будинок і моя машина розписані рожевими лайливими словами. Білі стіни мого баскського будинку заквацянні графіті, які називають мене гвалтівником і паскудою. Нічні вандали, певне, перенесли дитячу коляску, переступили бакен у формі синього дельфіна і загидили акриловою фарбою наш будинок, де повно заснулих дітей. Довгі смуги ненависті формують витвір *action painting** у стилі Поллока на моїй

---

* «Дієвий живопис», можна назвати ще спонтанним; замість ретельних мазків полотно просто заляпують і замащують

зазвичай мирній терасі. Звісно, я підписав петицію «343-х паскуд» проти покарання клієнтів повій, але завжди краще лаяти себе, як чинив Сірано де Бержерак. Дивна річ: коли група невідомих людей заходить уночі у вашу хвіртку, йде по вашому моріжку, випишує на фасаді «ТУТ ЖИВЕ ГВАЛТІВНИК» і виливає бляшанку незмивної фарби на ваш електромобіль, ви сприймаєте це не так добре.

— Тату, але навіщо вони скоїли таке?

Я написав цю книжку, щоб відповісти на запитання доньки, яка, слава Богу, ще не вміла читати.

Того ранку 2018 року я зрозумів, що *bad buzz* і *shit storms** можуть вийти з твітеру і ввійти в справжнє, невіртуальне життя, в якому діти бачать патьоки ненависті, вимальовані на їхньому будинку, і плачуть від страху. Я пішов написати скаргу в комісаріат містечка Сен-Жан-де-Люз. Людей, які розписували образливими словами мою домівку, так і не знайшли. Я передбачав

фарбами. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

* Недобрі чутки і паплюжні бурі (англ.)

наступні напади. Усміхніться, коли підійдете, бо я поставив камери відеоспостереження і пристрій, що подасть сигнал тривоги у службу приватної безпеки. Я не присутній у соціальних мережах, бо не маю часу, щоб марнувати, проте там мене часто звинувачують в усіх лихах, бо я дозволяю собі певну свободу тону в паперовій пресі. Скажімо, 2016 року я вважав, що безглуздо карати клієнтів повій штрафом 1500 євро: вони вже й так по-дурному витрачають гроші. Можливо, я помилявся, але яке це має значення? Я вважав, що за демократії існує право обговорювати законодавчі пропозиції до того, як за них проголосують у парламенті. Що ж, перепрошую за цей короткий напад наївності.

Відсутність у соціальних мережах має свій прикрий бік: *haters* не можуть вилаяти мене по-іншому, крім як прийти й розмалювати мій дім...

Думаю, причин нападу дитячих терористів на мій будинок уночі багато, і одна з них така. Моя праця — писати й читати. Що ж, я люблю читати книжки, які розповідають про жахіття. Я захищаю свободу слова навіть для авторів, які живуть лихим життям. Я не чиню нічого

страшного, але мені трапляється читати про страхітливі речі, про які інколи розповідають страшні люди. Моралізувати світ бажано, а от стерилізувати літературу — ні. Тут я знову можу помилятися, але це не причина розмальовувати мою хатину. Якщо, на вашу думку, літературу мають писати тільки святі й жоден роман не повинен описувати недозволені дії, я пропоную вам спокійно дискутувати про це, не поливаючи гноєм мій килимок перед дверима і не виколоюючи мені очі, як Салману Рушді 2022 року. Марно викривати мене анонімно на вашій цифровій сторінці, приходьте побачити мене «посправжньому», і ми порозмовляємо про це за коктейлем «Porn Star» (горілка, ваніль, маракую). Тема випускних іспитів: «Література повинна зображувати зло чи вихваляти добро?». Мої почуття двозначні. Я боюся, щоб суто зичливі романи не були дуже нудними. Оптимістичну літературу заохочували в СРСР протягом усього ХХ століття, але «соціалістичний реалізм» не дав казкових результатів, коли йдеться про створення сповненого напруги чекання (адже ми знаємо, що в кінці завжди переможе